

skrivning af Skattebeløbene paa de aarlige Finanslove, og jeg skal tillade mig at spørge den højtærede Finansminister, om ikke Forholdene kan tillade Benyttelsen af den Adgang, her er givet. I Virkeligheden burde den stærke Kronestigning foranledige en Nedsættelse af Indtægter og Udgifter, der stod i Forhold til Kronens øgede Værdi. Endvidere vil jeg gerne sige, at det vil ikke blive nogen blid Dom, der i Fremtiden vil falde over det Styre, der forsømmer i Tide at tage Initiativet til at lette de tunge økonomiske Byrder baade i Stat, i Amtskommuner og i Sognekommuner. Det forekommer mig, at den høje Regering paa dette Omraade forsømmer sin samfundsmæssige Pligt netop nu i Tiden. Det er nu, det skulde ske, det er nu, Initiativet skulde tages hertil, for at det ikke skal blive for sent.

Som jeg allerede har antydnet, forudsættes det, at Loven økonomisk skal hvile i sig selv. I § 6, Nr. 20, findes en Bestemmelse gaaende ud paa, at den Formueskat, der er betalt til Staten i det foregående Aar, ikke maa fradrages i den skattepligtige Indtægt, saaledes som den højtærede Minister ganske rigtigt gjorde Rede for her for et Øjeblik siden. Dette er utvivlsomt en ganske urimelig Bestemmelse. Vi er i det hele taget her ved et Spørgsmaal, som Lovgivningsmagten en Gang, før eller senere, maa ind paa at beskæftige sig med. Det ligger jo udenfor al Rimelighed, at der betales en høj Skat af delvis døde eller dog lidet udbyttegivende Formuer, naar disse ikke kan bringes til at give, hvad man kan kalde normalt Udbytte. Man er her inde paa et System for Skattekindernes Udnyttelse, som med Tiden vil udtørre disse. Jeg skal indskrænke mig til at nævne et enkelt Eksempel, som jeg i de senere Aar har haft rig Lejlighed til at gøre Erfaringer om. Bygninger, som er i privat Eje, og som er fredede, repræsenterer ofte en meget betydelig død Kapital, og det ligger i Virkeligheden ganske udenfor Ret og Billighed, at der af saadanne Bygninger skal opkræves en betydelig Formueskat. Naar Staten lægger sin Haand paa disse Værdier som værende af samfundsmæssig Betydning, saa er det uberettiget fra Samfundets Side samtidig at tage et Skattebeløb, som i Virkeligheden forudsætter, at disse Værdier var udbyttegivende for den paagældende. Jeg nævner dette ene Eksempel; der kunde nævnes flere i Forbindelse med det Spørgsmaal, Talen her er om. Den Skat paa Skat, som man her søger gennemført, forekommer mig baade

urimelig og utiltalende. Naar man har anført en Indtægtsforøgelse paa denne Konto paa ca. 1½ Mill. Kr., ja, saa er det dog utvivlsomt et noget for lille Beløb, man her kommer til, selv om jeg meget godt har erfaret ved de Forhandlinger, der er gaaet forud i det andet høje Ting, at det er et Tal, som man gennem sine Undersøgelser er standset ved. Men jeg er ogsaa bekendt med, at man fra Sider, der tør forudsættes at have Forstaaelse af disse Forhold, er inde paa, at dette Tal 1½ Million i Virkeligheden er for lille.

De mange andre Ændringer i Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten, der delvis er omtalt af den højtærede Minister, skal jeg ikke udtale mig om ved denne Lejlighed; disse Spørgsmaal vil give Anledning til Forhandlinger, naar vi faar Sagen til Behandling i det Udvalg, som jeg senere skal tillade mig at stille Forslag om. Det vil være naturligt, at vi tager Forhandlingerne der, og jeg skal udtale min Paaskønnelse af, at vi kan paaregne, at Finansministeren vil være til Rede ved de mere detaljerede Forhandlinger, som der maa finde Sted. Men jeg skal tillade mig at gøre en almindelig Bemærkning om alle disse mange Ændringer. Det forekommer mig, at man burde have haft Lejlighed til at gøre flere Erfaringer, end det korte Tidsrum, hvori Loven har virket, har muliggjort paa et Omraade som det, vi her bevæger os paa. Der er dog neppe endnu gjort de Erfaringer, det var ønskeligt at sidde inde med, naar det drejer sig om en teknisk Revision af den nu bestaaende Lov, og jeg vilde tro, man havde gjort klogere i at vente lidt, indtil man havde haft et fastere Grundlag for Udarbejdelsen af Forslag til Ændringer i saa Henseende. Men alle disse Ting kan vi naturligvis forhandle om i det kommende Udvalg.

Om det andet Lovforslag, som med den højtærede Formands Tilladelse kan omtales under Behandlingen af Lovforslaget om Indkomst- og Formueskat til Staten, skal jeg fatte mig i meget stor Korthed. Det forekommer mig lidet stemmende med vort Samfunds Trang til Opsparing af Kapital — vi har jo i den senere Tid set Kapitalerne forsvinde, jeg kunde fristes til at sige som Dug for Solen — at vedtage en Lov om en forøget Afgift af Arv og Gave. Med den overmaade høje Arveafgift, som vi har her i Landet i Henhold til Lov af 10. April 1922, maa jeg anse det for højest betænkeligt at dreje mere paa den Skatteindtægtsskrue, som der her er Tale om, idet jeg frygter for, det kan hemme Op-